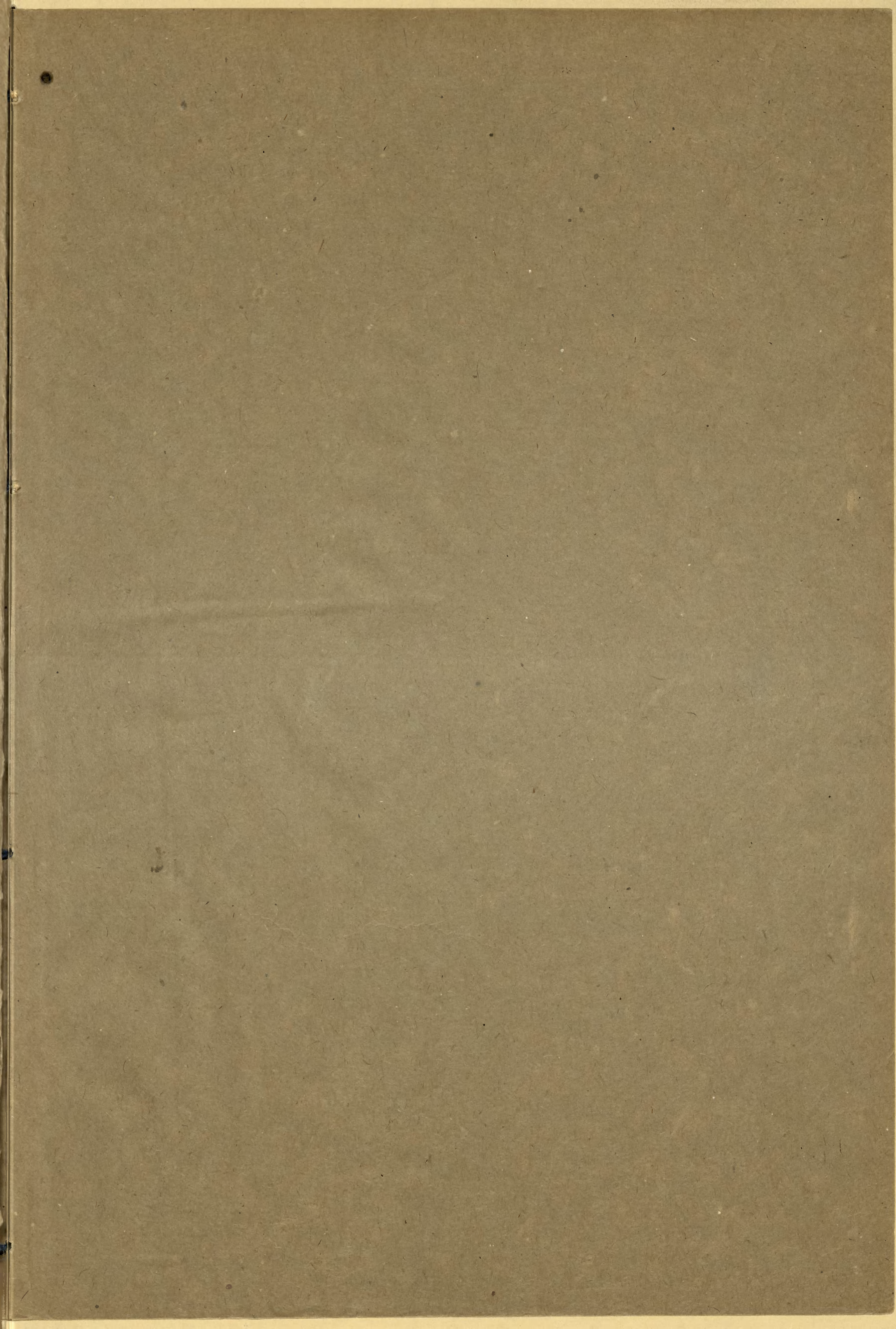

5

9

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddział w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5. Przedstawicielstwa: w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, ul. Toruńska 22 w Inowrocławiu, ul. Toruńska 2 w Gdyni, Starowiejska 19.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2.95 zł. miesięcznie, 8.85 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.34 zł. miesięcznie, 10.00 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 6.95 zł., zagranicą 9.25 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 3316, 3326, Administracja 3315 — Oddział w Bydgoszczy 1299.

Założyciel Jan Teska.

Telefony Przedstaw.: Toruń 1546, Grudziądz 1294, Gdynia 1460, Inowrocław 420.

Numer 128.

BYDGOSZCZ, środa dnia 3 czerwca 1936 r.

Rok XXX.

Zasłużony żywot Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Ignacego Mościckiego.

Prezydent Ignacy Mościcki urodził się dnia 1-go grudnia 1867 r. w Mierzanowie ziemi Płockiej, jako syn Faustyna, b. naczelnika powstańców 1863 r. Lata dziecięce spędził w majątku rodzinnym Skierbieszów w Zamojskiem. Początkowo kształcił się w domu, potem ukończył szkołę średnią w Warszawie, a następnie wydział chemiczny w Politechnice w Rydze.

Wśród pracy naukowej na Uniwersytecie Ryskim bierze żywy udział w ruchu akademickim i społecznym, którego ideą przewodnią była

walka o zdobycie niepodległości narodowej.

Po powrocie do Warszawy nie przerywa tych prac, wysuwa się na czoło ruchu, a w roku 1892 rząd rosyjski zmusza go do opuszczenia Warszawy.

Wyjeżdża do Londynu, gdzie pięć lat spędza na ciężkiej pracy zawodowej, a nie ustając jednak w pracy politycznej, wspólnie z Mendelsohnem redaguje „Przedświt“ — organ Polskiej Partji Socjalistycznej.

W roku 1897 przenosi się do Fryburga w Szwajcarii na stanowisko asystenta katedry fizyki na tamtejszym Uniwersytecie. W roku 1901 zostaje kierownikiem prac naukowych specjalnie utworzonego laboratorium uniwersytetu fryburskiego. Wynikiem tych prac, które trwały do roku 1912, był cały szereg wybitnych wynalazków naukowych.

Najdonioślejszym z tych wynalazków było udoskonalenie metody otrzymywania kwasu azotowego z powietrza i wody przy użyciu energii elektrycznej. Doniosłość wynalazku polega na tym, że dawał on możliwość technicznej realizacji.

W związku z powyższym wynalazkiem chemicznym, było wynalezienie i skonstruowanie opatentowanego wielokrotnie aparatu do otrzymywania tlenku azotu na drodze elektrycznej. Miał on początkowo wyłącznie zastosowanie do produkowania kwasu azotowego, a później udoskonalony został przez samego wynalazcę jako: piec do poddawania gazów działaniu płomienia zasilanego prądem zmiennym o wysokim napięciu, wirującego pod wpływem pola magnetycznego.

Przy pracy nad tym piecem okazały się niezbędne studia nad kondensatorami. Prof. Mościcki skonstruował wtedy pierwsze i do tej pory najlepsze kondensatory, stosowane na wysokie napięcie, dokonując w ten sposób wynalazku niezmiernie cennego dla teorii oraz praktyki elektrotechnicznej. Dla budowy tych kondensatorów założona została fabryka w Fryburgu. Największa w swoim czasie bateria elektryczna dla stacji radiotelegraficznej na wieży Eiffel zbudowana została w tej fabryce.

Zajawszy się zagadnieniami elektrotechnicznymi pracuje prof. Mościcki nad udoskonaleniem urządzeń ochronnych dla sieci elektrycznych i tworzy

w tej dziedzinie **wiele zupełnie oryginalnych aparatów, które dotychczas są używane.**

W dziedzinie dalszych studiów nad związkami azotowymi konstruuje prof. Mościcki urządzenia absorbcyjne dla otrzymywania kwasu azotowego jak najbardziej stężonego i dochodzi do tego, że otrzymuje go prawie dziesięciokrotnie bardziej stężonym niż na to pozwalały metody dotychczasowe. Powstaje na podstawie tego wynalazku w roku 1908 fabryka kwasu azotowego w Chipps i dzięki niej,

Szwajcarija, nie mogąc w czasie wojny sprowadzać saletry chilijskiej, zdobyła sobie w tym zakresie zupełną samowystarczalność.

Ostatniemi większym przedsięwzięciem prof. Mościckiego w Szwajcarii była praca nad syntezą związków cyjanowych — i założenie próbnej ich fabryczki w Neuhausen w r. 1912.

Pierwszorzędną cechą zdolności prof. Mościckiego, ujawnioną już w tym okresie szwajcarskim, jest **nadzwyczajna umiejętność stosowania zdobyczy naukowych, teoretycznych do zagadnień technicznych.**

1926 — 1936.

To umożliwiło mu pracę twórczą połączoną z praktycznymi rezultatami.

Praca na obczyźnie pomimo tak pięknych wyników i powodzenia nie dawała mu satysfakcji. Pragnął wrócić do kraju i pracować dlań, oddając swe zdolności i zdobyte doświadczenie dla rozwoju przemysłu polskiego.

Latem 1912 r. otrzymuje katedrę elektrochemji i chemji fizycznej na Politechnice we Lwowie.

Obok pracy pedagogicznej i naukowej przystępuje na gruncie ojczystym do działania praktycznego.

W r. 1916 tworzy placówkę badawczą pod nazwą „Metan“ we Lwowie, przeniesioną później po uzyskaniu niepodległości, do Warszawy jako **Chemiczny Instytut Badawczy**. Poświęcony on jest studjom teoretycznym i doświadczalnym dla użytku przemysłu chemicznego. Stanowi laboratorium doświadczalne metod i szkołę młodych pracowników.

Nie ogranicza się tylko do tego prof. Mościcki w swej działalności. W r. 1927 rozpoczyna się przy jego współdziałaniu i fachowem kierownictwie bu-

dowa fabryki chemicznej „Azot“ w Jaworznie pod Krakowem. Z powodu wypadków wojennych fabryka uruchomiona została ostatecznie dopiero za czasów niepodległości polskiej w r. 1921.

Najwybitniejszym jednak dziełem prof. Mościckiego w dziedzinie organizacji i kierownictwa przemysłu chemicznego, było

przejęcie fabryki związków azotowych w Chorzowie.

Gdy fabryka ta, wraz z przysądzeniem Polsce Górnego Śląska miała być objęta przez polską administrację, Niemcy ogołocili ją z całego personelu kierowniczego oraz planów, w tej nadziei, że Polacy nie posiadając tajemnic metody produkcyjnej, nie potrafią fabryki tej prowadzić. Wtedy objął ją prof. Mościcki wraz z przygotowanym zawnazu sztabem inżynierów i specjalistów, i po błyskawicznym zorientowaniu się w fabryce uruchomił ją odrazu i **niebawem przeprowadził dalsze ulepszenia metod, nieznanych dotąd w analogicznych fabrykach niemieckich.**

Prócz specjalności swej, t. j. udoskonaleń otrzymywanych związków azotowych — poświęcił się prof. Mościcki **studjum w dziedzinie produkcji naftowej**. Najwybitniejszym sukcesem jego w tym zakresie jest dokonany w roku 1917 wynalazek rozdziału emulsji wody i ropy naftowej zapomocą ogrzewania pod ciśnieniem wyżej niż do normalnego punktu wrzenia. Daje to możliwość użytkowania ogromnej ilości ropy wydobywanej w stanie emulsji z solanką. Niemniej doniosłym jest późniejszy wynalazek powierzchniowej destylacji bezkroplowej przy rafinowaniu ropy naftowej.

Cała ta w najogólniejszym zarysie tu przedstawiona działalność naukowa, twórcza i organizatorska stawia prof. Mościckiego w rzędzie

najwybitniejszych dzisiaj osobistości świata w tej dziedzinie.

Działalność ta łączyła się u Niego przez całe życie z pracą obywatelską i społeczną. Dom Jego w Szwajcarii był stałym ogniskiem życia emigracji politycznej, a zwłaszcza uczącej się młodzieży polskiej. Po powrocie do kraju, a tem bardziej po uzyskaniu przez Polskę samodzielnosci, **działalność Jego jako specjalisty łączyła się nierozdzielnie z działalnością obywatelską i patriotyczną.**

Jako Prezydent Rzeczypospolitej, pomimo gorliwego zajęcia się ogólnopaństwowymi sprawami nie tracił On kontaktu ze swą specjalnością.

Czuwa osobiście nad polityką przemysłową Państwa Polskiego,

interesuje się czynnie rozwojem prac Chemicznego Instytutu Badawczego.

Sesja nadzwyczajna Sejmu i Senatu.

Na czoło wysuwa się sprawa pełnomocnictw dla rządu.

Nastroj postów jest smętny.

(Od własnego sprawozdawcy parlamentarnego).

Warszawa, 2. 6.

Sesja nadzwyczajna sejmu i senatu została zwołana zarządzeniem Pana Prezydenta. Marszałek Sejmu wyznaczył pierwsze posiedzenie na dzień 4 bm. na godz. 12.

Zarządzenie Pana Prezydenta określa zakres prac sejmowych. A więc załatwione będą ustawy ratyfikacyjne-handlowe z 6 państwami, dodatkowe kredyty na rok 1935-36 oraz projekty ustaw o trybunale stanu, o loterii państwowej, o zalesieniu nieużytków.

I to wszystko. Materiał do przeprowadzenia na jedno tylko posiedzenie, gdyby... gdyby nie **ustawa o pełnomocnictwach dla rządu**. Projekt ten wpłynął już do łaski marszałkowskiej i upoważnia on Pana Prezydenta do wydawania dekretów z mocą ustawy do dnia otwarcia najbliższej sesji Sejmu, (t. j. do jesiennej sesji budżetowej — red.) w sprawach gospodarczych, finansowych i obrony państwa, z wyjątkiem dekretów o stabilizacji złotego i nakładaniu nowych obciążeń podatkowych oraz z wyjątkiem projektów ustaw, zgłoszonych już do Sejmu, a dotąd nie załatwionych (np. ustawy samorządowe — red.).

Ponadto projekt upoważnia P. Prezydenta do ustalania stosunku państwa do kościoła ewangelicko-augsburskiego. Ustawa wejdzie w życie z dniem ogłoszenia.

Sejm i Senat załatwią się z tymi sprawami w ciągu niespełna dwóch ty-

godni. Sejm, z mocy nowej konstytucji powstały, zbiera się po to, aby usłyszeć, że jest nieomal niepotrzebny. Nic się nie dowiemy, co było powodem upadku rządu Kościłkowskiego i przyczyną powstania nowego. Nie będzie też odpowiadał na interpelacje w sprawie ostatnich zajęć minister spraw wewnętrznych. Nie przedstawi się do tego gmachu nastroje, w jakich żyje i działa społeczeństwo. Nie wiemy nawet, czy zabierze głos wicepremier Kwiatkowski, aby poinformować kraj o stanie aktywizacji gospodarczej i o bezrobociu.

W tych warunkach nastroje wśród postów są bardzo smętne.

W bufecie sejmowym korespondent Wasz natknął się na posła, przewodniczącego jednej z grup regionalnych.

— Napewno rozwinie się dyskusja nad pełnomocnictwami dla rządu i to dyskusja o charakterze wybitnie politycznym? — pytam mego rozmówcę.

— Nie będzie żadnej dyskusji — pada twarda odpowiedź.

Jakto możliwe? — zapytuje! Nawet gen. Żeligowski nie oświadczył się? A co powie pos. Mróz z Poznania?

— Powiadam Panu, że dyskusji nie będzie.

Otóż, zdaniem tego posła, Sejm obecnie jest skłócony. I na zjeździe legjonistów zapowiadano namiętną dyskusję, której jednak nie było po przemówieniu gen. Śmigłego-Rydzia. Według jego in-

formacji, po załatwieniu drobniejszych spraw, zjawi się w Sejmie gen. Rydz-Śmigły i wygłosi przemówienie, powołując posłów do obrony Polski. Przemówienia tego Izba wysłucha stojąc.

Mój rozmówca przypuszcza, że skutek będzie taki, iż Sejm zgłosi Wodzowi Naczelnemu wielką owację.

Po przemówieniu gen. Rydz-Śmigły opuści gmach Sejmu, odprowadzany przez członków rządu.

Kontakt ten został już nawiązany z rządem, obecnie przychodzi czas na Sejm.

Następnie Sejm uchwali pełnomocnictwa jednomyślnie i bez dyskusji.

Taka to była rozmowa. Wiem, że ów poseł jest dobrze poinformowany. Ale z drugiej strony pogłoski te należy przyjmować z ostrożnością.

Wiemy dobrze, jak bardzo Sejmowi zależy na ratowaniu pozorów choćby swego prestiżu, który poprzez ordynację p. Ślawka zagubił się. Zjawienie się w Sejmie generalnego inspektora osłodziłoby ten przykry moment wyzywania się przez Sejm swych uprawnień i byłoby pewną legitymacją wobec wyborców: Bo Rydz-Śmigły nam tak kazał!

Z drugiej strony załatwiona została sprawa konsolidacji obozu na terenie sejmowym, co nie jest dla rządu sprawą bez znaczenia. Przywołano do porządku Sejm zasilliby pierwsze szeregi powstającej, nowej organizacji politycznej. Czy tak będzie, zobaczymy. (r)

Imponujące zgromadzenia chłopskie w całym kraju.

Generalny przegląd sił ludowych.

Masy chłopskie odrzucają współpracę ze socjalistami i system elitarny.

Łowicz, 31 maja.

W pierwszy dzień Zielonych Świąt odbyły się w całym kraju wielkie zgromadzenia Stronnictwa Ludowego. Było to pospolite ruszenie chłopstwa. W ten sposób zorganizowano powyżej 200 zgromadzeń, a niektóre z nich liczyły powyżej 1000 uczestników, jak np. w Łowiczu. Był to generalny przegląd sił ludowych, które powołano pod zielony sztandar.

W całym kraju odbyły się zgromadzenia w zupełnym spokoju. Jedyne w Tarnowie doszło do zatargu z socjalistami. Na tym terenie posiada duże wpływy wśród mas Ciołkosz, były więzień brzeski. Otóż czując się „panem na swoim terenie“, zażądał on głosu na zgromadzeniu ludowym. Tego głosu nie otrzymał i o mało nie doszło do bójki między socjalistami a ludowcami.

Ten drobny incydent jakże dodatnio świadczy o zdrowych odruchach „dołów“ Stronnictwa Ludowego. Masy chłopskie najwidoczniej nie będą chciały doraźnie nawet współpracować z socjalistami, chyba, że „góra“ tego stronnictwa inaczej postanowi.

Otóż jest rzeczą bardzo ciekawą,

co myślą w obecnej sytuacji masy chłopskie

i jakie mają minimum postulatów politycznych?

Na zebraniach i zgromadzeniach „Świąta Ludowego“ wszędzie rozbrzmiewało hasło walki o Polskę ludową. Za Orkanem powtarzano: Godzina oto wybiła! — Ruńcie spienioną ławę. — W Was odrodzenia siła. — We Was przyszłości prawo!

Dotychczas chłopów się lekceważy,

bo ich nie widać i nie słychać. Zorganizowana rewja sił miała pokazać potęgę chłopca. Wołano na zgromadzeniach: obóz chłopski musi być jak jedna skała!

Za czym się wypowiedział chłop? Oto za samodzielnością polityki ludowej. Jest to bardzo ważne wskazanie, idące od szerokich mas chłopskich, gdyż na horyzoncie zaczęły pojawiać się wezwania do współpracy z socjalistami. W dyskusji wskazywano na to, że każdy sojusz będzie krępował i uzależniał, a

najwyższa siła tkwi w samodzielności ruchu chłopskiego.

Mówcy wiecowi z ramienia stronnictwa tłumaczyli jednak, że hasło samodzielności nie świadczy, żeby nie iść na doraźną współpracę z innymi stronnictwami demokratycznymi.

Bardzo silnie domagano się przede wszystkim nowych wyborów na podstawie nowej ordynacji wyborczej. Podkreślano niewiarę w potrzebę ludzi „nadprzyrodzonych, którzyby wiedli na-

ród z zamkniętymi oczami do Ziemi Obiecanej“.

Stronnictwo chłopskie, jest stronnictwem klasowym i jako takie z istoty swej musi się opierać na demokracji. Inaczej chłop zawsze będzie bity z prawa czy z lewa i niczem innym jak demokratą być nie może.

Chłop domaga się wolności politycznej, obywatelskiej, która nie jest i nie może być w sprzeczności z ideą silnego sejmu i silnego rządu. Te rzeczy nie są sobie przeciwstawne i dobrzeby było, gdyby czynniki miarodajne najrychlej to zrozumiały.

A więc jest to minimum żądań mas ludowych na najbliższą przyszłość.

I rzecz charakterystyczna: w niektórych przemówieniach odczuwało się, że „doły“ ludowe dogadały się nawet z obozem pomajowym, gdyby... gdyby ten chciał stanąć na gruncie szczerej demokracji i lojalnej współpracy. Demokratyczność ustroju społecznego, oto ich żądanie. Konsolidacja społeczeństwa na gruncie „elitarnym“ nie da się żadną miarą przeprowadzić. „Elitarny system zabija poczucie współodpowiedzialności“ — wołał były poseł Thugutt. Jest to przykra i bolesna prawda. Czy będziemy zrozumiani przez tych, którzy w pierwszym rządzie ponoszą odpowiedzialność za stan rzeczy w Polsce?!

Niejedno też przykre słowo padło pod adresem Stronnictwa Narodowego, które dla swoich interesów rozbija ruch ludowy i to w sposób nieraz niegodny.

Każde ze zgromadzeń opowiedziało się wreszcie za amnestją dla byłych więźniów brzeskich i za powrotem wodza chłopów, Witosa.

I zarówno w Częstochowie wśród młodzieży, jak i na zebraniach chłopskich gdyby się mógł i zechciał pojawić wódz naczelny gen. Śmigły-Rydz, na rękachby go noszono i wiwatowano na jego cześć. Takim jest chłop polski, taka jest nasza młodzież. A jeśli chodzi o młodzież ludową, to już wypowiedziała się ona stanowczo przeciw jakiegokolwiek współpracy z socjalistami.

W Łowiczu odbyła się też piękna uroczystość poświęcenia sztandaru przy bardzo licznych udziałach okolicznego włościanstwa. Na uroczystości tej byli liczni przedstawiciele pracy. (Rys.)

Burzliwe wybory w Zgierzu.

Łódź. (PAT). W dniu 31 maja odbyły się wybory do rady miejskiej w Zgierzu. Silną agitację wyborczą rozwinięło Stronnictwo Narodowe, posiadające w poprzedniej radzie miejskiej połowę mandatów (16). Sprowadziło ono nawet specjalne bojówki wyborcze z Łodzi. Na ulicach doszło parokrotnie do bójek między bojówkami Stronnictwa Narodowego a zwolennikami PPS. Policja szybko przywróciła spokój, aresztując awanturników.

Stronnictwo Narodowe straciło aż 6 mandatów. Podział mandatów przedstawia się następująco:

PPS. i Zw. klasowe 11, Stronnictwo Narodowe 10, Polski Komitet Wyborczy (sanacja?) — 5, Niemcy — 3, ugrupowania żydowskie — 3.

Co się dzieje w rządzie?

Nominacja drugiego wiceministra oświaty. — Specjalny urząd propagandy.

Warszawa, 2. 6. (tel. wł.). Pan Prezydent przyjął premiera gen. Składkowskiego, który informował P. Prezydenta o bież. pracach rządu. Tegoż dnia był przyjęty na pożegnalnej audjencji nuncjusz msgr. Marmaggi, który opuszcza Polskę, otrzymując z rąk papieża kapelusze kardynalski. Pan Prezydent zatrzymał J. E. nuncjusza u siebie na herbatce. Poza tem dowiadujemy się, iż drugim wiceministrem oświaty został mianowany były rektor uniwersytetu warszawskiego prof. Ujejski.

Po ustąpieniu wicem. Żongolowicza ogólnie przypuszczano, że stanowisko to nie będzie obsadzone. Jak wiadomo, drugi podsekretarjat został stworzony dla ks. Żongolowicza, który obecnie przeszedł na emeryturę. Przewidywania te jednak nie spełniły się.

Jak słychać, w tych dniach będziemy mieli nominację na czwartego wiceministra skarbu.

Rozrasta się również zakres działania Prezydium Rady Ministrów, wbrew wnioskowi oszczędnościowemu. Oto w najbliższym czasie zostanie utworzone nowe biuro do zadań specjalnych. Dyrektorem tego biura zostanie obecny szef biura prezydjalnego p. kpt. Lepecki były adjutant Marszałka. Na stanowisko szefa biura prezydjalnego powołany zostanie szef gabinetu ministra spraw wewnętrznych p. Jerzy Brzozowski.

Przy tej sposobności po raz drugi notujemy już pogłoskę, jakoby redaktor „Kurjera Porannego“ p. Stępczyński miał zostać wiceministrem i jemu to podlegałyby sprawy propagandy prasowej, radjowej, kinowej itd.

Zwolennicy nowego urzędu propagandy wyszukują m. in. perypetję, jakim uległo ostatnie przemówienie generalnego inspektora sił zbrojnych. Zajęła się tym jedna z agencji, która bardzo niedołącznie spreparowała przemówienie gen. Śmigłego Rydzia.

Możnaby istotnie zastanowić się nad potrzebą stworzenia urzędu propagandy. Chodzi jednak o to, jak ta rzecz zostanie zrobiona. Powierzanie kierownictwa propagandy p. Stępczyńskiemu uważalibyśmy za nieszczęśliwe. Jako kierownik stołecznej organu lewicy sanacyjnej pokazał on, że nie bardzo wie i rozumie, co i jak odczuwa społeczeństwo w chwili bieżącej. (r)

List z Kairu.

Wszelkie prawa przedruku
zastrzeżone.

Anglicy a Palestyna.

(Od naszego korespondenta).

Kair, w maju.

Wróciłem wczoraj właśnie z parodniowego objazdu Palestyny. Powróciłem pod przygniatającym wrażeniem rzeczy, które się tam dzieją i pełny jak najgorszych przewidywań na przyszłość. W Europie zwraca się ostatnio

Jerozolima. Via Dolorosa.

coraz baczniejszą uwagę na Palestynę i na rozgrywające się w niej wypadki. Uwaga ta jest jednak wciąż niedostateczna. Wypadków palestyńskich niepodobna traktować jako czegoś samodzielnego, oderwanego. Jest to ogniwo wielkiego łańcucha, zowiącego się „**ruch pan-arabski**”, jedno z ogniw, podobne kubek w kubek do innych. Krwawe wypadki w Syrii, których echo jeszcze nie przebrzmiało, ewolucja Iraku, emancypacja i wzrost potęgi Hedżasu, agitacja w Transjordanji — oto poszczególne fragmenty tego wielkiego ruchu. Rozwija się on z żywiołową siłą i, jak dotychczas, spotyka bardzo niewielki opór na swej drodze. Jeśli tak dalej pójdzie, świat będzie się musiał liczyć niezadługo z wejściem na arenę polityczną nowego, ważkiego czyn-

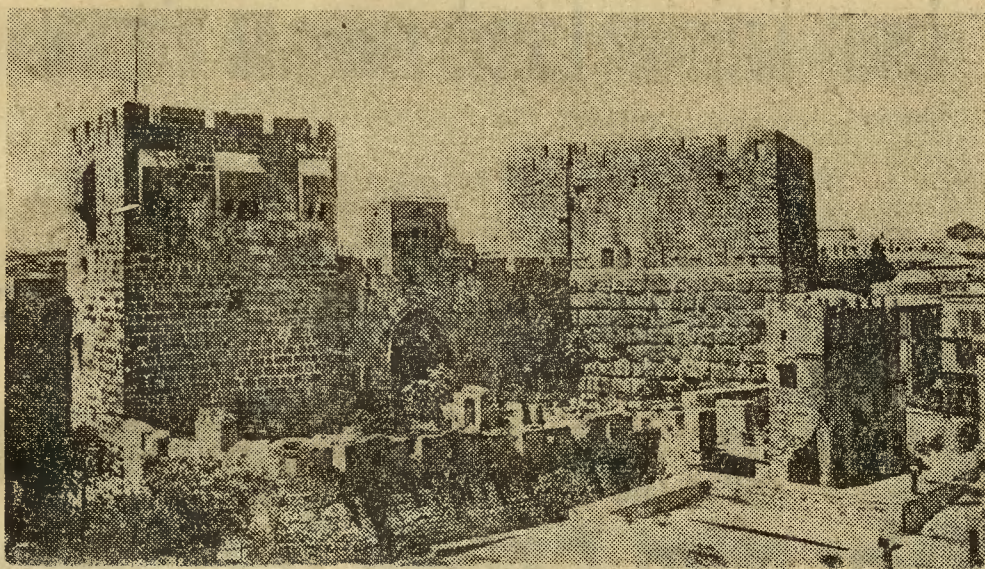
nika Bliskiego Wschodu. Czynnikiem tym będzie Imperium Arabicum.

Ze ruch arabski zwrócił się w Palestynie właśnie przeciwko żydom, — to była sprawa czystego przypadku. Arabowie nie są antysemitami i należą raczej do ludów bardzo tolerancyjnych. W nacjonalistycznym ruchu syryjskim, który jest bodaj najsakrajniej arabski, ogromną rolę grają chrześcijanie syryjscy, t. zw. maronici. I dlatego wielkim błędem byłoby identyfikowanie ruchu arabskiego z pan-islamizmem, jak to czynią niektórzy. W Palestynie atak arabski skierowany został przeciwko żydom, jak w Syrii — przeciw Francuzom, a w Transjordanji — przeciw Anglikom. Walka ta nie ma nic wspólnego z żadnymi momentami wyznaniowymi. Jest ona czysto polityczna, narodowościowa. Arabowie, jak strzelają w Syrii do chrześcijańskich Francuzów, jak mordowali jeszcze niedawno Anglików w Egipcie, — tak samo walczą dziś przeciwko żydom w Palestynie. Zresztą, nie tylko przeciwko żydom, gdyż ostatnio akcja ich przybiera także coraz wyraźniej antyangielski charakter.

Ludy arabskie mają dziś daleko silniejsze poczucie wspólnoty narodowej,

niż przed 25 laty. Przyczyniła się do tego wielka wojna, a w pierwszym rzędzie sama W. Brytanja, która rozbudziła wśród Arabów to poczucie, aby zwrócić ich następnie przeciw Turcji. Arab palestyński zdaje sobie dziś doskonale sprawę, że jest rodzonym bratem Araba syryjskiego, transjordańskiego, lub hedżaskiego. Wie on, że granice między poszczególnymi krajami arabskimi przeprowadzone są w sposób najzupełniej sztuczny i dowolny, że właściwie wszystkie te kraje powinny tworzyć jedno wielkie państwo arabskie. O państwo to walczyli podczas wojny po stronie koalicji, wierząc zapewnieniom o samostanowieniu narodów. Jedną z największych przeszkód na drodze do tej unifikacji jest, podług nich, imigracja żydowska do Palestyny. Skoro, rozumując, Palestyna ma zostać narodową siedzibą żydowską, jest jasne, że kraj ten, centralnie położony i zamieszkały w ogromnej większości przez Arabów, nie będzie mógł wejść w skład przyszłego państwa arabskiego. Przeciwnie tej właśnie groźbie Arabowie walczą z całym fanatyzmem odmłodzonego, budzącego się do nowego życia narodu.

Inna jest sprawa, czy formy, jakie

Jerozolima. Zamek Dawida.

Karo-Franck
przyprawa w kostkach!

w takich kostkach

i w takim pudełku

10944

nadali tej walce, są słuszne i celowe. Teror jest zawsze bronią obosieczną, a szczególnie — w tych wypadkach, w których ma się do czynienia z Anglikami. Synowie Albionu odznaczają się w tego rodzaju sytuacjach podziwu godną pobłażliwością i flegmą, skoro jednak raz mają dosyć i zaczynają kontrakcję, doprowadzają ją zawsze do końca z nieubłaganą konsekwencją i metodycznością.

Anglicy przypatrywali się spokojnie przez kilka tygodni strajkowi arabskiemu, poszczególnym zamachom, aktem sabotażu itp. Nawet „nieposłuszeństwo cywilne”, proklamowane przez komitet arabski i polegające na nieplaceniu podatków, nie zdołało wyprowadzić ich z równowagi. Oświadczyli spokojnie, że z podatkami poczekają nieco (Palestyna posiada bardzo wielkie rezerwy skarbowe) i wciąż przedkładali Arabom różne propozycje kompromisowe. Odrzucenie tych propozycji, silne wzmożenie się fali teroru, śmiertelne zamachy na kilkanaście osób, powtarzające się wypadki agresji w stosunku do żołnierzy brytyjskich, postępujący paraliż ekonomiczny kraju, — skłoniły wreszcie władze mandatowe do energiczniejszych wystąpień.

Tę energiczniejszą akcję Anglja podjęła tylko z absolutnej konieczności i pod wpływem sytuacji dosłownie rozpaczliwej. Akcja taka jest W. Brytanji w chwili obecnej ogromnie niewygodna i może okazać się dla niej bardzo szko-

Gdy wrócił...

Powieść Arno Aleksandra

32)

Adaptacja autoryzowana
Eugenjusza Bałuckiego.

(Ciąg dalszy).

I raptem stała się rzecz najmniej spodziewana; powiedziała mu sama to, czego unikał zawsze z chorobliwą bojaźnią — udowodniła, że wie o wszystkim.

— Czy można kochać, nie ufając?

— I ty to mówisz? — zawołał. — Ty, która kochałaś kilka lat, o nic nie pytając, nie myśląc o jakimś zaufaniu!...

— Kogo? — zapytała otwarcie. — Ciebie?

Nie odpowiedział.

Spojrzał w jej błyszczące oczy i mocno ścisnął drobne dłonie, jakby chciał je zmiażdżyć.

— Boli... — szepnęła, uśmiechając się przez łzy.

— Przepraszam, przepraszam bardzo!... — bełkotał przestraszony.

Nie mógł od niej oczu oderwać, jak gdyby po raz pierwszy ujrzał tę twarz. Ale jak się zmieniła w jednej chwili, jak na niego patrzyła!

Napewno nie patrzyła tak nigdy na żadnego mężczyznę.

Zresztą kto mógł lepiej o tem wiedzieć, niż on, jedyny człowiek, który coś znaczył w jej życiu!...

Zatrzymał ją przed lustrem wagi automatycznej.

— Spójrz na siebie, Marysiu! — za-

wołał. — Jak ty wyglądasz!... Wiesz, jak? Przynajmniej o dziesięć lat młodziej! Jak siedemnastoletnia dziewczyna!...

— Dlatego, że cię kocham — uśmiechnęła się i zarumieniła nagle.

Roześmiał się, promieniejąc ze szczęścia.

Spojrzał na nią z ukosa i zapytał, wiedziony jakąś przekorą czy zarozumiałością:

— Zawsze kochałaś mnie, prawda? Kilka lat?

— Przecież wiesz od kiedy... Witoldzie! — odpowiedziała.

Zamarł na dźwięk tego imienia.

W następnym momencie oprzytomniał, lecz jakiś czas jeszcze nie mógł znaleźć potrzebnych słów.

A miał tak dużo, tak niezmiernie dużo do powiedzenia!

Już chciał zacząć, gdy poczuł nagle, że wobec tego jednego słowa wszystkie wyjaśnienia będą blade i całkiem bezwartościowe.

— I właśnie teraz muszę jechać! — zawołał z rozpaczą.

— Zostań! — powiedziała prędko.

— Nie, Marysiu, nie wolno. Muszę za wszelką cenę zarobić te trzy tysiące złotych. Czy mamy koniecznie siedzieć ciągle w Warszawie?... Jeśli będziesz chciała, przeniesiemy się gdzieś na Podkarpacie, do jakiegoś małego miasteczka. Tam można się urządzać dobrze i tanio, ale na to trzeba pieniędzy...

— W każdym razie w Warszawie nie zostaniemy — odpowiedziała ze spokojem, który świadczył wyraźnie, że już o tem myślała.

— Nareszcie was znalazłem! — rozległ się obok nich męski głos.

Drgnęli oboje i odwrócili się porывczo.

Przed nimi stał Ładko, spoglądając ze zdumieniem na Marysię.

Nadzwyczajna zmiana, jaka zaszła w młodej kobiecie, nie uszła przed jego wzrokiem.

Zresztą każdy zwróciłby na to uwagę — tyle radości i szczęścia wyrażała jej twarz.

Oczywiście, spostrzegł to i wuj Maniecki, który się zbliżył wślad za Ładką.

— Co ci się stało, Marysiu? — zawołał z naiwnym zdziwieniem: — Doprawdy natura kobieca jest największą tajemnicą świata! Najpierw pół dnia płacze, że mąż wyjeżdża, a potem, gdy już jest na dworcu, promienieje poprostu ze szczęścia!

— Nie, wujku, cieszę się, bo Gucio obiecał wrócić nie później, jak za trzy dni.

— Ależ, pani Marysiu! — roześmiał się Ładko: — Tak pani mówi, jakby mąż się wybierał w podróż dokoła świata!

Megafon obwieścił grobowym głosem, że za piętnaście minut odchodzi pociąg na Bydgoszcz—Tczew—Gdańsk.

Marysia ujęła mocno pod ramię Daleckiego i wszyscy skierowali się do wyjścia.

Gdy już się znaleźli na peronie, odwróciła głowę.

— Jeśli za trzy dni mąż nie wróci, panie Stefanie, będę miała do pana pretensję — rzekła dziwnie podnieconym

głosem: — Tego nigdy bym panu nie darowała!

— Mnie? — zapytał zdziwiony Ładko.

— Tak, panu.

Roześmiał się, napozór swobodnie:

— Daruję pani, ale mimo najszczerzych chęci, nie przyjmuję na siebie odpowiedzialności za czyny męża!

— Uspokój się, Marysiu — szepnął Dalecki, ścisnąc ukradkiem jej dłoń i dodał głośno: — Wróć na pewno nie później, jak za trzy dni.

— Odjazd! — zawołał konduktor, przechodząc koło nich: — Proszę państwa wsiadać, odjazd!

— Dowidzenia, Marysiu! — powiedział trochę nerwowo, podnosząc jej dłoń do ust.

Spojrzał na nią, jakby chciał w ostatnim momencie powiedzieć jej dużo, dużo niesłychanie ważnego, lecz ona podniosła oczy, westchnęła i powiedziała cicho:

— Dowidzenia, Guciu! A tu... masz coś na pożegnanie...

Wziął małą paczkę, wetknął ją do kieszeni futra, podał rękę Manieckiemu i Ładce. Odwrócił się jeszcze raz do Marysi i ucałował jej dłonie.

Potem wskoczył do wagonu, za chwilę ukazał się w oknie, opuścił szybę i powiedział, wychylając się:

— Tylko nie bądź taka smutna, Marysiu!...

Doznał raptem uczucia, że wyjeżdża na długo, może nawet na zawsze i żegna kobietę, która się stała dla niego wszystkim.

Skinęła mu głową przez łzy.

Pociąg drgnął i ruszył miękko.

— Niechże pan dobrze załatwi sprawę!

(Ciąg dalszy nastąpi)

Blum nacjonalistą żydowskim

Rewelacja pisma francuskiego.

Paryż, 1. 6. (Tel. wł.) Pisma francuskie podają wyjątki z protokołów 16-go kongresu sjonistycznego w Zurychu.

Dziennik „L'Ordre“ tak streszcza protokoły posiedzeń, które się odbyły w Zurychu:

— „P. Blum zjawiał się na kongresie zurychskim w charakterze członka „Agencji żydowskiej“, organu propagandy sjonistycznej.

Z pierwszych słów, które powiedział, wylania się chęć usunięcia zdiwienia, które mogło powstać na skutek zjawienia się człowieka oddanego sprawie socjalizmu międzynarodowego w środowisku, które jest związane z potężnymi finansistami.

P. Leon Blum starał się więc przedewszystkiem uspokoić swe audytoryum. Z naciskiem oświadczył, że nigdy się nie wyrzekł ani swej rasy, ani swej religji, lecz że zawsze przyznawał się do nich z dumą. Ze wzruszeniem przypomniał, iż naród żydowski jest największą ofiarą historii.

Z patosem oświadczył dalej, że mimo rozproszenia i ciężkich doświadczeń naród żydowski zachował ducha niezwykłego. Ze wzruszeniem wskazał na to, że powołanie do życia skupienia żydowskiego w Palestynie jest zjawiskiem cudownym, skupienia, które

ma za zadanie przyjąć wśród siebie nie tylko żydów prześladowanych w krajach rozproszenia, lecz także i tych, którzy odczuwają tęsknotę do ziem swych ojców.

To wyznanie wiary, przyjęte gorącymi oklaskami, wywołało uczucie ulgi wśród zgromadzonych.

Z pobytu ministra Becka w Białogrodzie.

Min. Beck bawił — jak wiadomo — dwa dni w Białogrodzie, ażeby z rządem jugosłowiańskim omówić zagadnienia polityki międzynarodowej. Zdjęcie przedstawia moment powitania min. Becka na dworcu. Z prawej premier Stojadinowicz i poseł polski w Białogrodzie Dembecki. Szpaler tworzą sokoli.

Z życia Polaków we Francji.

Ziemia z pod La Targette na kopiec Piłsudskiego.

Pod La Targette odbyła się uroczystość pobrania ziemi na kopiec Marszałka Piłsudskiego.

W uroczystości tej wzięli udział kombatan ci polscy, francuscy, belgijscy oraz liczne rzesze publiczności.

Pobraną ziemię zsypano do urny, ofiarowanej przez kombatanów greckich.

Chór poznański w Paryżu.

Chór kolejowy „Hasło“ z Poznania dał szereg koncertów na terenie Francji.

Największym sukcesem był występ „Hasła“ w Paryżu — starannie zorganizowany przez Towarzystwo „Les Amis de la Pologne“ i Koło śpiewu „Herioque“. Występ ten odbył się przy szczerze zapelnionej sali konserwatorium francuskiego.

Polskie lalki na wystawie w Lille.

Przed kilku dniami dokonano w Lille otwarcia wystawy lalek, zorganizowanej przez francuski Czerwony Krzyż. Celem wystawy jest pokazanie szerokiej publiczności różnych typów lalek wytwarzanych na całym świecie i to w okresie szeregu wieków. Na wystawie znajduje się też kilkadziesiąt lalek polskich, prezentujących się bardzo korzystnie.

Królewska parada w Belgradzie.

Defilade armji jugosłowiańskiej odbierają: młody król Piotr i księżę regent Paweł.

Roslinny PUDER ABARID upiększa cerę

Co mówią cyfry o pierwszym i jedynym dotychczas gimnazjum polskim w Niemczech.

Do listopada 1932 r. przeszło milionowa rzesza Polaków w Niemczech nie miała zupełnie własnego szkolnictwa średniego. Fakt ten zagrażał na najbliższą przyszłość ogółem grupę narodową polską w Niemczech ze świąteczną przywódców. Otwarcie prywatnego gimnazjum polskiego w Bytomiu zapoczątkowało nową erę w rozwoju życia rodaków naszych w Niemczech. Na początku istnienia tej pierwszej polskiej uczelni średniej w Niemczech trzeba było stoczyć ciężką, trwającą dwa i pół roku walkę o prawa publiczne. I ten etap skończył się pomyślnie. Dekretem z dnia 7 maja 1935 r. nadały władze niemieckie gimnazjum bytomskiemu prawa publiczne, a w trzy tygodnie potem odbyła się pierwsza polska matura. Sześciu absolwentów uzyskało świadectwa dojrzałości.

Rozwój gimnazjum jest najlepszym dowodem, że było ono i jest z punktu widzenia potrzeb duchowych Polaków w Niemczech płaciwką nieodzowną. Świadczy o tem przedewszystkiem rozwój liczby uczniów. Gimnazjum bytomskie liczyło:

w listopadzie 1932 r. 95 uczniów
w listopadzie 1933 r. 153 uczniów

w listopadzie 1934 r. 203 uczniów
w listopadzie 1935 r. 246 uczniów
Po wpisach tegorocznych gimnazjum osiągnęło rekordową cyfrę 292 uczniów.

Interesujące jest, jak przedstawia się udział poszczególnych dzielnic Niemiec, zamieszkałych przez Polaków, w cyfrze ogólnej uczniów gimnazjum polskiego w Bytomiu. Otóż w listopadzie 1935 r. na ogólną liczbę 246 uczniów było: ze Śląska Opolkiego 135, z Pomeranii i Pogranicza 41, z Prus Wschodnich 23, z Westfalii i Nadrenji 38, z Łużyc 7, z Berlina 1.

Prywatne gimnazjum polskie w Bytomiu, które osiągnęło ostatnio cyfrę 292 uczniów, okazało się już za ciasnym. Potrzeba uruchomienia drugiego polskiego gimnazjum typu realnego w Kwidzynie stała się palącą. To też Związek Polskich Towarzystw Szkolnych w Niemczech przystąpił energicznie do wykończenia gmachu w Kwidzynie, wybudowanego tym razem już wyłącznie pod kątem widzenia potrzeb szkolnych (gmach gimnazjum polskiego w Bytomiu powstał, jak wiadomo, z przebudowy dawnych budynków „Katolika“).

W Moskwie budują nową kolej podziemną.

Budowa nowej linii kolei podziemnej w Moskwie prowadzona jest pełną parą. Kolej o długości 14,9 km wykończona będzie w sierpniu 1937. Część drugiej linii moskiewskiej kolei podziemnej wybiega na powierzchnię nad rzeką Moskwą i prowadzi przez rzekę. W tym celu wybudowany zostanie nowy most na Moskwie. Stacje kolei podziemnej urządzone będą tak samo przepychowo jak stacje pierwszej linii. Aby pasażerowie podróżowali jak najwygodniej, plan stacyj podziemnych został znacznie rozszerzony. Do architektonicznego przyozdobienia stacyj podziemnych użyty będzie nowy rodzaj marmuru. Po uruchomieniu drugiej linii metra moskiewskiego, ogólna długość moskiewskiej kolei podziemnej wynosić będzie 26,3 km i łączyć będzie wszystkie dworce moskiewskie oraz stadiony sportowe z centrum miasta. Przy budowie nowej kolei podziemnej zatrudnionych jest obecnie 36.000 robotników.

Koło Żywca odkryto węgiel

W gromadzie Radziechowicy koło Żywca odkryto pokłady węgla. Poświęcenie szybu kopalnianego i urządzeń odbyło się w niedzielę 31 maja. W związku z odkryciem pokładów węgla zawiązała się spółdzielnia górnicza „Jedność“.

Niebezpieczna szajka złodziejska w poірzansku.

Policja inowrocławska zwraca łup poszkodowanym.

Inowrocław. Policja inowrocławska poszczycić się może nielada sukcesem. Przytrzymano bowiem szajkę złodziejską, która od dłuższego czasu bezkarnie hulala w mieście i okolicy, dokonywując szereg poważnych włamań i kradzieży. (Przypominamy niektóre: u pp. Orłowskiego, dr. Levy'ego, Napierały, Spółki Leszczyńskiej i w Matwach u inspektora izby skarbowej Lepy i t. d.). Szajka przechowywała skradziony łup w okolicznych wioskach. Ślady tych kradzieży sięgały nawet do Torunia, gdzie znaleziono skradzione wyroby tytoniowe, będące własnością kupca Napierały z Ino-

„Nieboszczyk“ odzyskuje pamięć.

W Stanach Zjednoczonych Am. Półn. w jednym ze szpitali Jersey-City znaleziono pacjenta, niejakiego Wellersmitha, który od 10 lat figurował jako nieboszczyk, będąc notowany w rejestrze sądowym na liście zmarłych. Cierpiał on na zupełny zanik pamięci. W ostatnich dniach odzyskał nagle pamięć, przypominając sobie wszystko, co miało związek z nim samym i jego rodziną. Natychmiast za pośrednictwem zarządu szpitalnego sprowadzono jego matkę i żonę, które poznały w nim męża i syna. Fakt ten wzbudził wielkie zainteresowanie w kołach lekarskich, którzy zajęli się uzdrowieniem chorego, przeprowadzając różne badania.

15.000 pieśni narodów sowieckich.

Sekcja folklorystyczna Instytutu Antropologii i Etnografii przy Akademii Nauk ZSRR zanotowała pieśni ludowe narodów Związku Sowieckiego. Wyprawy Akademii podróżowały z fonografami po całym terytorium Związku, zbierając pieśni ludowe. W ten sposób udało im się zebrać 15.000 pieśni ludowych sześćdziesięciu narodów zamieszkujących Związek Sowiecki, m. in. także pieśni śpiewane na Kamczatce, na wyspach aleutkich, guryjskie pieśni chóralne i t. d.

Kłopotliwa propozycja Argentyny.

Buenos Aires. (PAT) Rząd Argentyny proponuje, aby nadzwyczajne zgromadzenie Ligi Narodów rozpoczęło się jednocześnie z sesją Rady Ligi dnia 16 czerwca, lub natychmiast po zakończeniu tej sesji. Na porządku dziennym sesji nadzwyczajnej zgromadzenia wedle wniosku argentyńskiego mają znaleźć się trzy zagadnienia i sankcje, a-neksja Abisynji i reforma paktu Ligi Narodów.

NAGROBEK.

Zdrowy sens

ukochane dziecko ministra Clemenceau i marszałka Focha, urodzone w listopadzie roku 1918, zmarło w maju 1936 na chorobę, zwana przyjaźnią francusko-bolszewicką. Przechodni, krótkie dzieje są owej panielki Francja miała trzosa grubego a Bolszewja cienki Stąd przyjaźń, która jednak skończy się [paskudnie: Trzosa Bolszewji utyje, trzosa Paryski schudnie („Mucha“)].

wrocławia. Kradzieży tej dokonał herszt szajki Moch, który siedzi już w więzieniu. Naliczono do tej pory 15 kradzieży. Aresztowano dalszych osobników, m. in. niejakiego Henslera, zam. na Błoniach w Inowrocławiu u którego znalazła policja cały magazyn różnorodnych przedmiotów, pochodzących z kradzieży. Ukryte były one w baraku między jedną a drugą drewnianą ścianą. Policja wezwała poszkodowanych, którzy rozpoznawają swoje rzeczy i z radością zabierają je do domu. Dalsze dochodzenia jeszcze w toku.

W dżungli sanacyjnej gospodarki na Pomorzu. Sensacyjny mecz o prawdę: Twardowski contra Kirtiklis.

Szczegóły rewelacyjnych zeznań b. starosty w Działdowie dr. praw Adama Twardowskiego.
(OD WŁASNIEGO SPECJALNEGO SPRAWOZDAWCY „DZIENNIKA BYDGOSKISGO”)

Grudziądz, 30. 5.
Od dwóch dni toczy się w Grudziądzu przed wydziałem karnym sądu okręgowego niezwykły proces karny, jakiego dotąd nie notowały kroniki sądowe Rzeczypospolitej. Na ławie oskarżonych zasiadł filar obozu rządowego, były starosta w nadgranicznym powiecie, dr. praw Adam Twardowski, który pełnił w Działdowie obowiązki przedstawiciela rządu i był przez dwa lata na kresowej placówce najpierwszą persona. Filar sanacji na Pomorzu stanął pod zarzutem zbrodni z art. 286, 264 i 134 kodeksu karnego, które mówią o najpospolitszym oszustwie i przywłaszczeniu. Sprawa jedyna w swoim rodzaju: przykra i dla tych, co znaleźli się pod ciężarem zarzutu (dr. Twardowskiemu towarzyszą na ławie podsądnych b. wicestarosta w Działdowie 28-letni Tomasz Raczkowski i b. urzędnik starostwa działdowskiego, 35-letni Błażej Leśniak) i także dla tych, których obowiązkiem było haczenie, aby nadużyć nie było, zwłaszcza na tak wybitnie reprezentacyjnym urzędzie rządowym.

O rewelacyjnych szczegółach aktu oskarżenia, twierdzącego m. in., że dr. Twardowski dokonywał pospolitych złodziejstw i oszukiwał nawet własnych, niższych rangą urzędników, narazie pisać nie będziemy. Tło procesu jest tego rodzaju, że dopiero szczegółowy i wyczerpujący przewód sądowy rzucić może snop światła na tak zwaną prawdę materialną. Zarzuty stawiane oskarżonym są ciężkie — to prawda; ale też obrona „bohatera” grudziądzkiego monstrum procesu jest mocna i szalenie ryzykowna. Dr. Twardowski w zeznaniach swoich na jawnej rozprawie wypowiedzianych demaskuje dżunglę sanacyjnej gospodarki administracyjno-politycznej na Pomorzu, nie oszczędzając nawet osoby wojewody Pomorskiego Stefana Kirtiklisa. Zatrważający zdrowy odłam społeczeństwa polskiego na zachodnich rubieżach pojedynkę Twardowski contra Kirtiklis znalazł się w pierwszych dwóch dniach procesu na drodze, z której tylko zaprzysiężone zeznania wszystkich przez strony zawiązanych świadków doprowadzić mogą do zwycięstwa prawdy, zamkniętej w wyroku sądowym.

Ława oskarżonych.

Bohater procesu dr. Adam Twardowski jest mężczyzną w sile wieku, typem prawdziwego salonowca. Ubrany jest z wyszukaną elegancją w modny wiosenny garnitur. Mąż znanej poznańskiej artystki komedjowej Teofilii Koronkowieczówny, zachowuje się na ławie oskarżonych z wielką swobodą i pewnością siebie. Nie znać na nim długiego pobytu w więzieniu śledczym (od 6. VIII. 35 r.). Lekko szpakowaty włos jest jedynym wskaźnikiem, że dr. Twardowski zbliża się już do czterdziestki.

Zupełnym przeciwstawieniem b. starosty w Działdowie jest drugi podsądnym magister praw Roszkowski. Twarz nawskroś inteligentna, jakiś przedziwny błysk w oczach, czoło wysokie i szlachetne. Prostu trudno uwierzyć, że ten młody człowiek, ubrany raczej skromnie, już w 25 roku życia na odpowiedzialnej posadzie wicestarosty w granicznym powiecie, przyłożył mógł rękę do jakiegokolwiek przestępnej działalności. Dziś magister praw uniwersytetu wileńskiego ma lat 28 i należy do najświetniejszych pracowników województwa pomorskiego.

Trzeci oskarżony, kancelista Leśniak sprawia wrażenie ubranego oświetlenie wyrobni wiejskiego. Były podoficer wojsk polskich, służył niegdyś pod komendą dr. Twardowskiego. Leśniak był już sądowo karany za pobicie.

Wstrząsająca spowiedź człowieka, stojącego pod prężeniem hafby.

„UDERZONO MNIE NOŻEM W PLECY” — WOŁAŁ B. STAROSTA TWARDOWSKI

Oczekiwana przez wszystkich z największym zainteresowaniem spowiedź dr. Adama Twardowskiego rozpoczęła się w czwartek w południe, przeciągała się do późnego wieczora i wznowiona w piątek, trwała przez cały dzień z krótką przerwą obiadową. Dr. Twardowski mówił piękna, literacką polszczyzną, metalicznym, pełnym głosem, ze swadą pierwszorzędny mówcy.

— Leitmotywem moich zeznań — rozpoczął b. starosta w Działdowie swoją publiczną spowiedź — niech będzie stare przysłowie wschodnie: „Nieprawdą daleko zajdziesz, ale z raz obranej drogi kłamstwa nie wrócisz”. Tą drogę wybrali moi wrogowie, którzy zaprowadzili mnie na ławę oskarżonych. Ale niech wiedzą, że śliska droga nieprawdy zaprowadzi ich na skałę tarpejską i skończy się dla nich przepaścią. Sprawa jest ważna i przerażająca. Krzywda zbyt ogromna, bym mógł przystąpić do od-

parowania aktu oskarżenia, nie naświetlając tła procesu. Do żadnej winy się nie poczuwam i żadnych nadużyć nie popełniłem. W starostwie działdowskim panował chaos, spowodowany poleceniami władz wyższych, które nie pozwalały na uporządkowanie gospodarki.

Bez obcych szlif oficerskich...

Dr. Twardowski kreśli krótki swój życiorys. W państwo polskie wszedł bez ob-

cych szlif oficerskich i bez obcych godności. Jako młody chłopak wstąpił w roku 1918 do tworzącego się wojska polskiego. Z szkoły podchorążych wyszedł z stopniem podporucznika ułanów i w wojnie bolszewickiej został ranny. Pozostając na stałe w wojsku, jednocześnie kończył studia, zdobywając w roku 1922 na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie doktorat praw a w roku następnym doktorat nauk politycznych. Po studiach ekonomicznych we Francji, dr. Twardowski wrócił w roku 1926 do kraju,

Oskarżeni oskarżają... Z funduszy Banku Rolnego zużyto bezprawnie 60.000 zł na wybory?

Grudziądz, 30. 5. (Telefon własny.) Już po zamknięciu numeru otrzymaliśmy od naszego grudziądzkiego korespondenta telefonem poniższe sensacyjne wiadomości:

Wczoraj późnym wieczorem na sali sądowej pękła jedna wielka bomba. Wielką sensacją i ogólne poruszenie, a nawet pewne zdenerwowanie prokuratora wywołało zeznanie drugiego oskarżonego wicestarosty Roszkowskiego. Poruszył on bowiem drastyczny temat kredytu politycznego, który stał do dyspozycji byłego starosty Twardowskiego w kwocie 60.000 złotych — z Państwowe Banku Rolnego w Grudziądzu.

Oskarżony wicestarosta wyjaśnił, że właśnie z tego kredytu zdyskontowane były weksle osobników, a gotówka w ten sposób z Banku Rolnego uzyskana częściowo zużyta została na budowę osad,

a większa jej część na wydatki polityczne, związane z robotą wyborczą.

Oskarżony wicestarosta stwierdza, że

nie jest prawdą zanotowane w akcie oskarżenia zeznanie wojewody Kirtiklisa,

jakoby o istnieniu kredytów politycznych i pobieraniu weksli od osadników w powiecie działdowskim nic nie wiedział, o czym świadczy pismo-dokument, znajdujący się w aktach śledztwa, w którym wojewoda uznaje system rozprowadzenia kredytów politycznych i prosi prezesa Państwowego Banku Rolnego o dalsze 20.000 złotych celem zakończenia wszczętej akcji.

Gdy wicestarosta Roszkowski rozwodzi się,

na jakie cele za wiedzą wojewody kredyt polityczny zużyto, prokurator zrywa się i wnosi o zarządzenie tajności rozprawy.

Przewodniczący skierowuje do obrońców pytanie, czy chodzić będzie o kredyty polityczne zewnętrzne, czy też wewnętrzne, na co adwokaci oświadczyli, że chodzi li tylko o zewnętrzne kredyty polityczne. Poza tem adwokat oponuje przeciwko temu wnioskowi prokuratora o wykluczenie jawności, motywując to tem, że opinia publiczna, która śledzi proces z niezwykłym zainteresowaniem, przypuszczać może, że

dzieją się przy drzwiach zamkniętych rzeczy o potężnej wadze dla państwa,

a w rzeczywistości wykluczenie jawności nie ma swego uzasadnienia, gdyż wiadomem jest, że każdy rząd posługuje się kredytem politycznym.

W tym momencie zrywa się po raz drugi prokurator, i mocno zdenerwowany

domaga się stanowczo wykluczenia jawności,

uzasadniając wniosek swój względem na bezpieczeństwo Państwa, ponieważ w tym kierunku ma zamiar stawiać pytania oskarżonemu wicestarosie. Adwokaci wobec takiego postawienia kwestji oświadczają, że doceniają te momenty i nie oponują przeciwko wykluczeniu jawności. Po naradzie sąd ogłosił tajność do chwili ukończenia przesłuchania wicestarosty Roszkowskiego.

Po wznowieniu jawności trzeci oskarżony Błażej Leśniak potwierdza zeznanie oskarżonego wicestarosty, że bardzo często musiał wyjeżdżać w powiat celem zbierania informacji i

czynienia obserwacji dla celów politycznych.

Na pytanie jednego z sędziów, dlaczego sam zrezygnował z posady w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim, oświadczył oskarżony, że

w takich stosunkach, jakie dziś panują w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim nie mógł pracować...

wstępując do wyższej szkoły wojennej, którą ukończył w r. 1928. Krótko potem wstąpił z wojska i przeszedł do życia cywilnego. Praca polityczna z Zdzisławem Strońskim w Małopolsce Wschodniej nie przekonała go. Przenosi się do Bydgoszczy, gdzie prowadził wielkie przedsiębiorstwo samo-

Cały ekwipunek turysty:
namioty, plecaki, worki do spania, wiatrówki, peleryny najtaniej nabędziesz w firmie
„KERA”
Warszawa, Marszałkowska 116.

chodowe, rozporządzając kapitałem zakładowym 15.000 złotych. Na skutek kryzysu — słowa Twardowskiego — już w roku 1930 przedsiębiorstwo bydgoskie upadło. Powodując dla różnych instytucyj i osób prywatnych straty na około 40.000 złotych.

I wtedy — mówi Twardowski z emfazą — zobaczyłem po raz pierwszy Polskę oczami ludzi walczących o byt a nie różowymi okularami świata urzędniczego. Postanowiłem w przyszłości nie dopuścić, aby ludzie pracy traktowano jako przedmioty.

Dwuletnie dalsze studia we Francji i Twardowski wraca do kraju, by spłacić częściowo swoje długi. Następnie decydująca rozmowa z majorem Wacławem Lipińskim w Warszawie, w wyniku której zgłosił się do służby w administracji państwowej. Odbył 4-miesięczną praktykę administracyjną w województwie i starostwie w Wilnie, potem przeszedł w lutym 1933 r. na praktykę do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie. W marcu tegoż roku dr. Twardowski otrzymał nominację na objęcie odpowiedzialnego reprezentacyjnego urzędu starosty w Działdowie.

Oddaj mi moje życie, wojewodo!

Ja w przemówieniu mojem — mówi z naciskiem dr. Twardowski — nie odważyłbym się zaatakować obozu rządowego, obozu Idei Niepodległościowej. Nie mam żalu do BBWR, bo nawet tam są ludzie porządni. Jeżeli jednak maszerując karnie w jednej kolumnie otrzymałem od współmaszerującego towarzysza cios nożem z tyłu, w plecy, nikt nie weźmie mi za złe, że odsłonię brudne kombinacje. Za zniszczenie mego zdrowia, za zniszczenie mej rodziny i tułaczkę 7-letniego synka, będę mówił bez litości. Tylko wzgląd na interes Państwa zamknął mi usta na pewne rzeczy, a autorytet Wysockiego Sądu nie pozwoli ujawnić zbyt drastycznych szczegółów tych metod, którymi posłużyli się moi wrogowie, aby wytrącić mnie do więzienia. Gdy stanie tu przed sądem wojewoda Kirtiklis, rzucia mu prosto w twarz:

— Oddaj mi, panie wojewodo, moje życie, to może ci przebaczę! Życia jednak nikt wrócić mnie ani nikomu nie może. A więc i ja mu nigdy nie przebaczę!

O kielbasie partyjno-wyborczej.

Z kolei dr. Twardowski zastanawia się bardzo szczegółowo nad pojęciem t. zw. kielbasy wyborczej wzgl. partyjnej, znanej już z 18 wieku, a która nie pogardziła najwięksi mężowie stanu. Nie wstydzi się — zwraca się dr. Twardowski do stołu prasowego — że i ja tę kielbasę wyborczą stosowałem. Nieprawda jest natomiast, jakoby wojewoda Kirtiklis nie wiedział o tej kielbasie partyjnej albo jej stosować nie polecał. Zakłamanie wojewody jest dla mnie nadwyrzaz przykre. Nie uznaje przekupstw wyborczych i różnych fałszywych wyników, podwójnych urn i t. p. Ale przyznaję, że zgodnie z wiedzą i wolą wojewody wydatkowałem pewne sumy na cele prorządowej organizacji politycznej, na pracę w BBWR, i kontakty z ludnością. Gdybym miał własny majątek nie korzystałbym z innych funduszy.

„Przerobienie” powiatu działdowskiego.

Starostwo działdowskie objął po znanym na Pomorzu b. starosie Montwille, który wówczas był zawieszony. Już w Warszawie oświadczono mi przy nominacji, że „starostwo działdowskie jest najgorsze w Polsce”. Proponowano je aż pięciu innym kandydatom, którzy się zrzekli. Zostałem w Działdowie poprostu katastrofalny stan powiatu pod każdym względem, a szczególnie w dziedzinie osadnictwa, zwalczania bezrobocia, przysposobienia wojskowego i pomocy dla rolników. W Spółce Wodnej, akcji kamieniowej, Funduszu Pracy, Tow. Szkoły Rzemieślniczej i t. p. nie prowadzono żadnej buchalterji. W samem starostwie było 5000 spraw zaległych. O jakimkolwiek ruchu politycznym prorządowym mowy nie było. Zostałem wprowadzić kilku krzykaczy restauracyjnych, podszywających się pod BBWR, ale bez żadnych wpływów w radzie miejskiej czy powiatowej. Działalność tych panów ograniczała się do posiedzeń w knajpach i pokrzykiwania na przeciwników. Przysposobienia wojskowego nie było w całym powiecie, zastałem 40 ćwiczących. W Lidzbarku doszło do tego, że na Rynku oddziałowi strzeleckiemu odebrano karabiny.

Dr. Twardowski podkreśla, że w okresie swego urzędowania gruntownie zmienił oblicze powiatu działdowskiego, rozpoczął doradczą akcję pomocy dla rolników i osadników, skutecznie walczył bezdomność i bezrobocie zarówno na wsi, jak i w mieście.

U nas, w Polsce — mówił z patosem — pięknie deklamuje się przy każdej okazji o zamiarach uruchomienia wielkich prac, układa się różne plany, ale z tego wszyst-

